

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

19 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Nadejda Toma,

judcătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Anatolie Țurcan,
Elena Cobzac,

judcând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, în cauza penală în privința lui

Sudacov Efim XXXXX, născut la XXXXX în or. XXXXX, locuitor al mun. XXXXX, str. XXXXX XXXXX, ap. XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 09.10.2013-22.12.2014;

instanța de apel: 26.05.2015-22.10.2015;

09.01.2017-11.05.2017;

instanța de recurs: 09.08.2016-22.11.2016;

19.03.2018-19.06.2018.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1⁴) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 decembrie 2014, Sudacov E. a fost condamnat în baza art. 360 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Sudacov E., activând în calitate de conducător al CCL - 304, a refuzat să transmită noului administrator al cooperativei ștampila CCL nr. 304, precum și actele privind activitatea cooperativei, invocând că nu este de acord cu decizia Colegiului Civil și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție din 10.06. 2009, ceea ce constituie motive josnice, or, potrivit art. 16 alin. (1) și (2) Cod de procedură

civilă, decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție este obligatorie pentru autoritățile publice și persoanele fizice, și se execută cu strictețe.

Astfel, la 02.03.2011, de către Camera înregistrării de Stat a fost înregistrată CCL nr. 304 cu sediul în mun. Chișinău, str. Ion Creangă 20/4, cod fiscal 30495018, conform fișei de înregistrare, conducătorul acestei cooperative fiind desemnat Sudacov E.

La 15.06.2009, în baza deciziei Curții Supreme de Justiție din 10.06.2009, Camera Înregistrării de Stat (CÎS) a efectuat modificări în dosarul juridic al cooperativei menționate, fiind numit un nou administrator al CCL nr. 304, Bețișor Al., iar la 13.01.2010, administrator al cooperativei vizate a devenit Țiganenco A. și deși, potrivit art. 31 din Regulamentul cu privire la activitatea în domeniul confecționării ștampilelor, adoptat prin HG nr. 294 din 17.03.1998, responsabilitatea și controlul privind respectarea regimului de păstrare a ștampilelor, se atribuie conducătorului organizației, iar la substituie, noului conducător ștampila se transmite prin act, persoanei recent desemnate, începând cu 15.06.2009 și până în prezent, inculpatul, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și dorind survenirea acestor urmări, a refuzat să transmită noului administrator al cooperativei ștampila CCL nr. 304, precum și actele privind activitatea cooperativei, invocând că nu este de acord cu decizia Colegiului Civil și de contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție din 10.06.2009, ceea ce constituie motive josnice, or, potrivit art. 16 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, decizia colegiului civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție este obligatorie pentru autoritățile publice și persoanele fizice, și se execută cu strictețe.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, comunicând că a pierdut ștampila, la ce a trimis ediției monitorului oficial din 26.06.2009, informația precum că ștampila a fost pierdută. Avizul în MO, precum că ștampila a fost pierdută, a fost depus de către cooperativă, el l-a ținut în mână, și acesta se păstrează în arhiva CÎS.

La CÎS, a nimerit copia procesului - verbal autentificată cu ștampila CCL, din ce reiese că CCL nu era fără ștampilă. Bețișor D., știind că ștampila a fost pierdută și este depus aviz, a perfectat altă ștampilă. Din anul 2001, vechea ștampilă nu figurează în nici un document și nici nu i s-a înaintat învinuirea că se folosea de ea. Ștampila o purta permanent în geantă. De multe ori, automobilul său era descuiat de persoane străine și probabil aceasta a dispărut din mașină.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 360 alin. (1) Cod penal, ca tănuirea ștampilei, aparținând întreprinderilor, instituțiilor, organizațiilor, indiferent de tipul de proprietate sau forma juridică de organizare, dacă această faptă a fost săvârșită din alte motive josnice.

Totodată, instanța de fond a reținut, că probele administrate dovedesc existența dorinței inculpatului în survenirea unor consecințe nefaste în activitatea CCL - 304, precum și admiterea survenirii acestor consecințe în rezultatul tănuirii ștampilei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Curmeli V. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat că la caz, nu este componentă de infracțiune, deoarece inculpatul a pierdut ștampila cooperativei încă din anul 2009. La 15.06.2009, CÎS a înregistrat noul președinte al CCL - 304, pe Bețișor A., iar la sfârșitul lunii iunie 2009, cooperativa deja avea o altă ștampilă.

Astfel, nu a fost provocată nici o daună CCL - 304, din motivul lipsei temporare a ștampilei.

Pierderea ștampilei a fost confirmată în cadrul ședinței de judecată de martorii Osoianu, Țiganenco, Bețișor și de inculpat personal, acestea servind ca probe de nevinovăție a inculpatului.

Instanța de fond, nu a luat în considerație că la momentul intentării dosarului penal, de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, la 30.06.2011, deja fusese emisă hotărârea pe dosarul civil al membrilor cooperativei Suetnova, Slughina, Osoianu și Sudacov către CCL - 304, privind recunoașterea ilegală a procesului verbal al adunării cooperative din 03.11.2008 și 23.09.2009 (privind invalidarea alegerii președinților CCL - 304), acțiunea fiind admisă, iar procesul verbal și hotărârea privind alegerea președinților CCL - 340 pe Bețișor A. și Țiganenco A. au fost recunoscute nevalide. Astfel, membrii cooperativei l-au obligat pe inculpat să nu transmită nimic conducerii CCL - 304, până la emiterea unei hotărâri definitive pe caz, considerente din care, dosarul penal în privința inculpatului nu putea fi intentat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2015, apelul declarat a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Sudacov E. recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal, a fost liberat de pedeapsă pe motivul intervenirii termenului de prescripție.

5. Instanța de apel a conchis asupra necesității admiterii apelului cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, și cu dispunerea liberării de la răspundere penală a inculpatului pe motivul intervenirii termenului de prescripție.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond, corect a acceptat situația faptică a infracțiunii imputate inculpatului, recunoscându-l culpabil de infracțiunea de tănuire a ștampilei, dând și o încadrare juridică corectă acțiunilor acestuia în baza art. 360 alin. (1) Cod penal.

Totodată, achitarea inculpatului, pe motiv că fapta nu a fost comisă de el, este una neîntemeiată, vinovăția acestuia fiind dovedită cu certitudine prin probele administrate și analizate în cadrul procesului penal și cercetate în cadrul ședinței instanței de fond.

Instanța de fond, în mod corect a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească fiind efectuată cu respectarea dispozițiilor procesual - penale privind administrarea probelor, și corect i-a aplicat pedeapsa.

Însă, inculpatul urmează a fi liberat de răspunderea penală în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspunderea penală, deoarece a expirat termenul de prescripție.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate a declarat recurs ordinar inculpatul, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivare recursului declarat, autorul acestuia a menționat că, în acțiunile sale lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal. Or, acesta prevede că el trebuia să acționeze cu intenție directă la ascunderea ștampilei, circumstanțe care nu au fost demonstrate în ședința de judecată, astfel, lipsind latura subiectivă a infracțiunii.

În speță, lipsește faptul comiterii infracțiunii, deoarece însuși obiectul infracțiunii lipsea în urma pierderii încă din anul 2009, instanței de judecată fiindu-i prezentate probe în acest sens, inclusiv declarațiile martorilor Osoianu, Țiganenco, Bețișor și Trofimov.

La sfârșitul lunii iunie 2009, CCL - 340 avea altă ștampilă, nefiind adus nici un prejudiciu CCL - 340 în urma lipsei temporare a ștampilei.

7. Prin decizia Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 noiembrie 2016, recursul declarat a fost admis, casată total decizia instanței

de apel și dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea deciziei adoptate, instanța de recurs a menționat că, în pofida prescripțiilor art. 325 alin. (1), 101 alin. (1), (4), 384 alin. (3), 394 alin. (1) pct. 1) și 2), 397 Cod de procedură penală, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, instanța de fond a constatat absolut divergent că abia la 02.03.2011, CÎS a înregistrat CCL nr. 304, fiind desemnat ca președinte Sudacov E., care, însă, începând cu 15.06.2009, adică până a exista CCL nr. 304 și până a deveni președintele acesteia, a refuzat să transmită noului administrator al cooperativei ștampila.

A depășit limitele învinuirii formulate inculpatului constatând *„intenția inculpatului și dorința în survenirea unor consecințe nefaste în activitatea CCL - 304, precum și admiterea survenirii acestor consecințe în rezultatul tănuirii ștampilei”*. Or, asemenea acuzații nu i-au fost imputate prin rechizitoriu.

Nu a apreciat fiecare probă separat și în coroborare, inclusiv cu circumstanțele concrete de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, și nu a indicat de ce a respins probele și versiunile apărării, inclusiv argumentul că invocarea dezacordului cu decizia Colegiului Civil și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție din 10.6.2009, nu constituie în sine un motiv josnic.

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prescrise de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Adițional, instanța de recurs a conchis că instanța de apel nu a respectat prescripțiile art. 414 alin. (1) și (5), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, deoarece, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, a descriptivului și dispozitivului deciziei contestate, în descriptivul deciziei a indicat inițial corect că urmează a *casa sentința*, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, or, sentința este cu adevărat neîntemeiată, însă ulterior nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță.

Mai mult, în dispozitiv a inserat o soluție divergentă, deoarece mai întâi a casat total sentința, apoi a menținut o parte din sentința deja inexistentă menționând că Sudacov E., recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal (...).

Pe lângă acesta, nu este clar ce fel de hotărâre a pronunțat - de condamnare sau de încetare a procesului penal. Or, în descriptiv a făcut

trimitere la o normă ce reglementează încetarea procesului penal - art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspunderea penală, iar în dispozitiv a dispus liberarea de pedeapsă pe motivul intervenirii termenului de prescripție, adică o soluție proprie hotărârii de condamnare, potrivit art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a constatat în descriptiv mai întâi că „(...) *prima instanță corect a acceptat situația faptică a infracțiunii imputate inculpatului, recunoscându-l culpabil de infracțiunea de tăinuire a ștampilei, dând și o încadrare juridică corectă a acțiunilor acestuia în baza art. 360 alin. (1) Cod penal*”, apoi s-a contrazis menționând că „*achitarea lui Sudacov E., pe motiv că fapta nu a fost comisă de el, este neîntemeiată*”, ca în final să concluzioneze că totuși urmează: „a casa sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță”.

La fel, ca și prima instanță, nu a apreciat fiecare probă separat și în coroborare, inclusiv cu circumstanțele concrete de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, și nu a indicat de ce a respins probele și versiunile apărării, inclusiv argumentul că invocarea dezacordului cu decizia Colegiului Civil și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție din 10.06.2009, nu constituie în sine un motiv josnic.

9. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, apelul declarat a fost admis, casată sentința și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Sudacov E. a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

10. Instanța de apel a considerat că instanța de fond, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art. 101 Cod de procedură penală și în așa mod a ajuns la concluzia greșită de a-l recunoaște vinovat pe Sudacov E. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal, or, acțiunile inculpatului n-au fost îndreptate spre comiterea tăinuirii ștampilei ce aparținea CCL 304, lipsind careva motive josnice.

Aceste concluzii se confirmă prin întreaga sistemă de probe analizată și apreciată de către instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Consecvent, instanța de apel a indicat că, din materialele cauzei, prin probele sus analizate s-a stabilit cu certitudine că ștampila cooperativei a fost pierdută de inculpat, încă în anul 2009. Despre acest fapt Sudacov E. le-a comunicat locatarilor și membrilor cooperativei nr. 304 la adunarea din anul

2009. Anume din acest considerent noua conducere CCL 304 a depus la 26.06.2009, o cerere la Registrul privind pierderea ștampilei CCL 304.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, noul președinte al cooperativei, la 15.06.2009 a fost înregistrat în calitate de președinte CCL 304, la CÎS, iar la sfârșitul lunii iunie 2009 în cooperativă era deja o altă ștampilă.

Astfel, instanța de apel a indicat că nu poate fi reținută ca fiind plauzibilă soluția instanței de fond, or, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Totodată, instanța de apel a conchis că, la materialele cauzei lipsesc probe pertinente, concludente, utile și veridice ce ar corobora între ele și ar demonstra că Sudacov E. prin vinovăție intenționată, a acționat cu intenție directă și a tăinuit ștampila.

De asemenea, lipsesc probe ce ar indica la prezența scopului lui Sudacov E. de a-și satisface interesele materiale sau alte interese josnice.

Or, nu a fost provocată nici o daună CCL 304 din motivul lipsei temporare a ștampilei.

Generalizând cele menționate supra, instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței de condamnate în privința lui Sudacov E., instanța de fond nu a adus probe suficiente și veridice care ar demonstra că acesta ar fi comis infracțiunea prevăzută la art. 360 alin. (1) Cod penal.

11. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar procurorul, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă următoarele argumente:

- instanța de apel urma să dezvăluie concluzia privind achitarea inculpatului, expunându-și punctul său de vedere asupra *fiecărei probe*, fapt ce pe caz în viziunea recurentului n-a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale;

- achitându-l pe inculpat, instanța de apel, nu a luat în considerație toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcând prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală;

- pronunțând decizia, instanța de apel și-a întemeiat soluția într-un mod determinat pe declarațiile inculpatului, care au fost prezentate în detrimentul examinării obiective ale cauzei;

- analizând și apreciind probele administrate și cercetate de către instanțele de fond și de apel, acuzare consideră că vina inculpatului de comiterea infracțiunii imputate s-a confirmat pe deplin și acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art. 360 alin. (1) Cod penal;

- instanța de apel nu a motivat întemeiat soluția sa privind achitarea inculpatului, iar prin neaprecierea obiectivă a probelor cercetate în ședința judiciară, instanța de apel la adoptarea deciziei a admis o eroare de drept, fără a acorda o valoare primară probelor care în opinia acuzării demonstrează vinovăția inculpatului.

11.1. În cauză dată nu au fost depuse referințe.

12. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Reieșind din prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, să argumenteze decizia adoptată invocând temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului.

Consecvent, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Coraportând decizia instanței de apel, la rigorile enumerate supra, se atestă că instanța de apel nu a ținut cont pe deplin de aceste cerințe și a comis următoarele erori de drept.

În acest context, în urma verificării materialelor cauzei, Colegiul penal lărgit relevă că în speță, recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul casării sentinței de condamnare a lui Sudacov E. în baza art. 360 alin. (1) Cod penal, pledând pentru faptul că *instanța de apel nu s-a expus pe motivele invocate în apelul declarat și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, indicând incidența temeiurilor de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, motive din care solicită menținerea în vigoare a sentinței.

Instanța de recurs consideră că, aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întru totul respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel.

Cu referire la decizia recurată, Colegiul constată că în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, la demersul procurorului s-a reluat cercetarea judecătorească potrivit modului stabilit pentru prima instanță, dispunându-se cercetarea, verificarea și prezentarea bazei probante scrise.

Colegiul penal constată că, instanța de apel a verificat o parte din probele cauzei prin citirea lor în ședința de judecată, pe care doar le-a enumerat în decizie (f.d. 154, vol. III), fără însă a le face o proprie analiză și fără a le da vreo apreciere.

La acest capitol Colegiul atenționează că, nu este suficient ca instanța să enumere în hotărârea judecătorească probele citite în ședința de judecată, aceasta urmează a le analiza complet, sub toate aspectele, cu o argumentare desfășurată a concluziilor sale, prin prisma coroborării lor una cu alta, pentru a confirma sau infirma vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate, ceea ce în speță nu a fost făcut.

Colegiul penal sesizează că, examinând apelul declarat de către avocat în numele inculpatului, prin care s-a solicitat achitarea ultimului, în rezultat dispunându-se admiterea apelului în sensul declarat, instanța de apel nu și-a motivat decizia. Or, aceasta succint s-a expus că "*(...) prima instanță eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art.101 Cod de procedură penală (...), și în așa mod a ajuns la concluzia greșită de a-l recunoaște vinovat pe Sudacov E. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal*", fără a da o apreciere detaliată probelor invocate întru stabilirea vinovăției acestuia.

În acest sens, Colegiul penal ține să precizeze că potrivit art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, subsecvent, având în vedere chestiunile pe care trebuie să le soluționeze la adoptarea hotărârii, prevăzute la art. 385 Cod de procedură penală, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, cu indicarea temeiurilor de fapt și de drept care au dus la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției, așa cum este statuat la art. 414 alin. (5) și 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal lărgit reține că din conținutul părții descriptive a deciziei atacate (f.d. 149-154, vol.III), rezultă că instanța de apel contrar prevederilor art. 101, 414 Cod de procedură penală, a adoptat soluția în cauză și s-a expus superficial asupra argumentelor acuzării în sensul

menținerii sentinței în cauză, nu a întreprins toate măsurile de a elucida toate circumstanțele cauzei, fără a evalua și a exclude în totalitate divergențele din probele administrate la faza de urmărire penală și cercetate în prima instanță, verificate în ședința instanței de apel.

Prin urmare, se constată că instanța de apel în motivarea soluției nu s-a expus clar asupra argumentelor invocate de acuzatorul de stat cu referire la *acțiunile inculpatului îndreptate spre comiterea tăinuirii ștampilei ce aparține CCL 304, din motive josnice*, în condițiile în care la cauză au fost anexate probe care ar clarifica acest aspect.

Astfel, potrivit învinuirii, *Sudacov E. activând în calitate de conducător al CCL-304, a refuzat să transmită noului administrator al cooperativei ștampila CCL nr. 304, precum și actele privind activitatea cooperativei, invocând că nu este de acord cu decizia Colegiului Civil și de Contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 10.06.2009, ceea ce constituie motive josnice, or, potrivit prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, decizia colegiului civil și de contencios administrativ al CSJ este obligatorie pentru autoritățile publice și persoanele fizice și se execută cu strictețe. În viziunea recurentului, cele menționate au fost constatate prin declarațiile martorilor audiați și înscrisurile cercetate în cadrul instanțelor de fond.*

În consecință, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a adoptat o decizie de casarea a sentinței de condamnare a lui Sudacov E. în baza art. 360 alin. (1) Cod penal, printr-o motivare superficială, reținând în acest sens doar declarațiile inculpatului, fără a le supune unei analize ample, fără a lua în considerație toate probele acuzării și fără a clarifica circumstanțe esențiale ale cauzei, lăsând astfel fără o argumentare cuvenită soluția adoptată și argumentele acuzatorului de stat în sensul menținerii sentinței, prin ce a fost afectată soluția adoptată și astfel recursul declarat urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În context, Colegiul menționează că, conform jurisprudenței CtEDO, „(...)art. 6 din Convenție, implică mai ales în sarcina „instanței” obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța.” (Hotărârea Perez c. Franței (GC), Cererea nr.47.287/99, §80, CEDH 2004-I, și Hotărârea Van der Hurk c. Olandei, din 19.04.1994, seria A, nr. 288, p. 19, §59).

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea

casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

Având în vedere că erorile de drept menționate nu pot fi corectate de către instanța de recurs, decizia instanței de apel în respectiva cauză urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță.

Colegiul penal atenționează că, potrivit art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.

Tot aici, dar în alt context, Colegiul penal reține că, potrivit art. 60 alin. (1) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii a expirat termenul de prescripție. Potrivit art. 8 alin. (1) Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită și constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. În corespundere cu art. 384 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Potrivit art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei cu liberarea de pedeapsă în cazul expirării termenului de prescripție.

Astfel, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale - asupra motivelor esențiale indicate în cererea de apel și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursul declarat, nominalizate în prezenta decizie, să țină cont de toate circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță, în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul cuvenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, și în dependență de circumstanțele constatate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală și jurisprudența CtEDO.

13. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, în cauza penală în privința lui *Sudacov Efim XXXXX* și dispune rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 06 iulie 2018.

Președinte
Judecătorii

Nadejda Toma
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac